

2. Пріоритети інвестиційної політики у контексті модернізації економіки України. – К. : НІСД, 2013. – 48 с.

3. Ульяновченко О.В. Інвестиційний процес і його складові елементи [Електронний ресурс] / О.В. Ульяновченко // Ефективна економіка. – Режим доступу : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=405>.

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ ОДЕСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Сєбов В.К.

аспірант кафедри економіки та моделювання ринкових відносин
Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
м. Одеса, Україна

Питання, пов'язані з аналізом та формуванням інвестиційної привабливості вітчизняної економіки є актуальними з наукової та практичної точки зору. Інвестиційні процеси у країнах з перехідною економікою, у тому числі в Україні, характеризуються виснаженістю джерел і недостатністю обсягів коштів, а також вкрай нераціональною структурою вкладень. Це своєю чергою унеможливорює швидкий й ефективний підхід означених країн до моделі інвестиційно-інноваційного розвитку [1]. Тому необхідно підібрати раціональні рецепти покращення інвестиційного клімату як для окремого підприємства, так і для цілої країни.

Проблемами, пов'язаними з інвестиційною діяльністю, розвитком та привабливістю на макро- та на мікрорівні приділяють достатню увагу вітчизняні та зарубіжні науковці. Серед них: О. Амоша, А. І. Бланк, Ю. Бажал, Н. Бутко, Т. Лазарева, Т. В. Момот, А. А. Пабат, В. Г. Федоренко, С. В. Захарін, І. О. Жадан, І. В. Лобас, Д. В. Крищенко та інші. Дослідженню проблем інновацій та інноваційної діяльності присвячена також низка праць, зокрема О. І. Амоши, Ю.М. Бажала, М. П. Денисенка, Н. В. Краснокутської, Н. Б. Кирич, Я. В. Риженка, О.М. Собко, С. Ф. Покропивного, В. Г. Федоренка, Л. І. Федулової, П. С. Харіва, М. Хучека, Й. А. Шумпетера та ін. Проте потребують удосконалення інвестиційно-інноваційні механізми, тобто безпосереднє спрямування інвестицій в необхідну галузь, для отримання інновацій та додаткового економічного ефекту в майбутньому.

Метою дослідження є розгляд та аналіз теоретико-методичних основ інвестиційно-інноваційної діяльності підприємства.

Згідно з даними Державної служби статистики України, питома вага Одеської області в валовому регіональному продукті України становила в 2015 р. 4,72%.

За 2010–2015 рр. кількість інноваційно активних підприємств в Одеській області збільшилася на 8,1%. Питома вага Одеського регіону в загальній кількості інноваційно активних підприємств України складала в 2015 р. 4,1%. Загальний обсяг витрат на інноваційний розвиток в Одеській області суттєво скоротився за 2012–2015 рр. на 98,4% у результаті зменшення витрат на придбання науково-

дослідних розробок на 99,9%, придбання машин, обладнання та програмного забезпечення – на 98,4% та витрат на здійснення внутрішніх науково-дослідних розробок – на 91,9%. Частка витрат на придбання машин, обладнання та програмного забезпечення в загальному обсязі витрат на інноваційну діяльність в регіоні знизилася за 2012–2015 рр. на 1,6%; придбання науково-дослідних розробок – на 1,4%, а частка витрат на внутрішні науково-дослідні розробки, навпаки, зросла на 1,2%. За цей період обсяг реалізованої інноваційної продукції, що є новою для ринку, збільшився в Одеській області на 7,7%. Обсяг реалізованої інноваційної продукції, яка є новою лише для підприємства, зменшилася на 67,8%. Частка Одеського регіону в загальноукраїнському обсязі реалізованої інноваційної продукції, що є новою для ринку, зросла на 7,9%. Питома вага області в загальноукраїнському обсязі реалізованої інноваційної продукції, яка є новою для підприємств, скоротилася на 1,1%.

Як показує аналіз, кількість впроваджених інноваційних технологічних процесів в регіоні збільшилася за 2000–2015 рр. на 114,3%, або з 14 до 30. Кількість найменувань впроваджених інноваційних видів продукції скоротилася на 54,3%, або зі 140 до 64. Обсяг капітальних інвестицій у фактичних цінах в Одеському регіоні склав у 2015 р. 8408,7 млн грн. Частка області в загальноукраїнському обсязі капітальних інвестицій становила 3,3%, а 2011–2015 рр. обсяг капітальних інвестицій у порівнянних цінах в Україні знизився на 6%, а в Одеській області зріс на 4,5%. Частка Одеського регіону в загальноукраїнському обсязі капітальних інвестицій становила в 2015 р. 2,7%. Аналіз показує, що у структурі капітальних інвестицій най- більша частка припадає на транспорт, складське господарство, поштову та кур'єрську діяльність (24,9%). Це обумовлено специфікою соціально-економічного розвитку Одеського регіону. Друге місце займає будівництво (19,1%), третє – промисловість (15,8%). У структурі капітальних інвестицій за видами економічної діяльності в Одеському регіоні питома вага сільського, лісового та рибного господарства зросла за 2010–2015 рр. на 2,7%, промисловості – на 2,8%, будівництва – на 5,1%, оптової та роздрібної торгівлі – на 1,7%. При цьому за цей період частка обсягу капітальних інвестицій у сфері транспорту, складського господарства, поштової та кур'єрської діяльності скоротилася на 3,9%, інформації та телекомунікації – на 0,3%, операцій з нерухомим майном – на 5,5%, тимчасового розміщення й організації харчування – на 0,7% (див. табл. 8). У структурі капітальних інвестицій за джерелами фінансування в Одеському регіоні значну частку складають власні кошти підприємств (66,6%) та кредити банків й інших позик (11,8%). За 2010–2015 рр. питома вага власних джерел підприємств у загальному обсязі капітальних інвестицій в області зросла на 7,7%. Частка кредитів банків та інших позик у загальному обсязі капітальних інвестицій у регіоні скоротилася за цей період на 3,3%, коштів державного бюджету – на 2,5%, коштів місцевих бюджетів – на 1,1%. Таким чином, на основі аналізу статистичних даних виявлено недостатню ефективність інноваційного розвитку Одеського регіону.

Серед заходів з активізації інноваційного розвитку Одеського регіону в контексті Стратегії економічного та соціального розвитку до 2020 року можна вказати такі: 1. Формування банку даних стосовно інноваційних пропозицій з урахуванням їх систематизації за ступенем готовності до використання в

інноваційному процесі; 2. Формування банку даних потенційних виконавців інноваційних проектів; 3. Формування механізмів фінансування інноваційних проектів різних категорій; 4. Розробка методики формування, державної реєстрації й супроводу інноваційних проектів; 5. Формування системи інформаційної підтримки інфраструктури інноваційного розвитку; 6. Формування системи підготовки кадрів для реалізації інноваційного процесу; 7. Формування механізмів сприяння просуванню інноваційних продуктів на внутрішньому й зовнішньому ринках.

Література:

1. Капітальні інвестиції за 2011–2015 роки // Офіційний сайт Державної служби статистики України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua>.
2. Дегтярьова І. Інструменти інноваційного розвитку регіону: зарубіжний та вітчизняний досвід застосування / І. Дегтярьова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://academy.gov.ua/ej/ej11/txts/10diovdz.pdf>.
3. Драчук Ю. Порівняльний аналіз розвитку інноваційного потенціалу промисловості в регіонах України / Ю. Драчук, Н. Трушкіна // Вісник економічної науки України. – 2016. – № 1(30). – С. 31–44.

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Капінос Г.І.

кандидат економічних наук, доцент кафедри економіки,
менеджменту та адміністрування

Качуринець Д.В.

студент 5 курсу напряму підготовки «Менеджмент»
Хмельницький національний університет
м. Хмельницький, Україна

На сучасному етапі становлення економіки досить актуальним залишається питання трансформування науково-інноваційної сфери, необхідність її адаптації до радикальних змін. Головним суб'єктом інноваційного розвитку національної економіки в цілому та суб'єктів її господарювання зокрема є держава, яка і визначає вибір певної моделі інноваційного розвитку.

Інноваційна політика є важливою частиною державної економічної політики, але разом з тим має самостійний характер і є динамічним інструментом державного господарювання та підприємництва. Управління інноваційною діяльністю буде ефективним тоді, коли вирішуватимуться основні проблеми розвитку інноваційних процесів.

Інноваційна політика спрямована на створення сприятливих умов для розвитку інноваційних процесів; на концентрацію фінансових ресурсів на пріоритетних напрямках науки, зменшення ризику приватних компаній у процесі розробки нової високотехнологічної продукції; складання комплексних прогнозів національного інноваційного розвитку; формування цільових